

Дівчина в рожевих трусиках

Автор:

Анатолій Власюк

Дівчина в рожевих трусиках

Анатолій Власюк

Директор школи збив машиною школярку, яка померла, та втік з місця аварії. Справою займається старший лейтенант міліції, але раптом його звільняють, та він стає приватним детективом. З цього починаються карколомні пригоди Нишпорки, який розслідує справи, з якими не можуть упоратися правоохоронці...

Анатолій Власюк

Дівчина в рожевих трусиках

Анні Боровик

1

Ранок був сонячним і налаштував на філософські думки. Втім, слід було вдивлятися у понівечену дорогу, яку жодна влада не наважувалася відремонтувати. Ні, щось латали кожної весни й осені, але все одно дорога в будь-яку пору року була ніби після бомбардування.

І все-таки він замислився про щось своє, бо коли загальмував, то зрозумів, що було вже пізно. І звідки воно вигулькнуло, оте дівча, в таку рань?

Передчуваючи лихе, він ще хвильку посидів, а потім нерішуче вийшов із машини. Дівча лежало, розкинувши ноги, і він побачив її рожеві трусики. Під головою в неї розлилася калюжа багряного вина, але лише десь через годину, коли навалюно думав про те, що трапилося, усвідомив, що то була кров.

Навколо було порожньо. Весело співали пташки, не помічаючи, що на одну людину в світі стало менше.

2

Старший лейтенант зі слів матері записував скупі дані про її доньку. Він не помітив, аби вона була дуже згорьованою.

У неприбраній кімнаті гулко цокав настінний годинник, ніби намагався прорватися крізь тишу й байдужість. Це чомусь нікого не хвилювало й навіть не бентежило, але відволікало слідчого від думки.

Він думав про своє, а тут треба було розбиратися з цією справою. І все-таки підрахував, що дівчинка не дожила місяць і три дні до свого шістнадцятиліття. Здрігнувся, бо в нього трохи старший син, і він на мить уявив, як того теж збиває невідомий...

Вже було ясно, що справу навряд чи розкриють. Це лише у кінофільмах добро перемагає зло. В провінції знайти справжнього вбивцю важкувато, хіба би він сам наробив дурниць.

У дівчинки не було батька, так що ніхто не буде наполягати на бодай імітації розшукових дій. Мати, здається, ще з першої хвилини, коли довідалася про смерть доньки, змирилася з цим, як із незворотнім явищем.

Годинник немилосердно цокав. “Як вони при ньому можуть спати?” – подумав він.

3

Здавалося, час зупинився на місці.

Він виснажував себе на роботі до нестями, але сон уперто не йшов до нього. Коли ж над ранок засинав, то знову привиджувався йому один і той же жах, і він уже не знав, чи це сниться йому, чи відбувається наяву.

Вбита ним дівчинка піднімалась з асфальту, дивилась на калюжу крові й казала: “Вуйку, я ж була ще жива! Чому ви не відвезли мене до лікарні?”.

Він не бачив її погляду, і, мабуть, це рятувало його від безумства.

Дружина помітила, що з ним відбувається щось не те, але навіть не сміла до нього підступити. Здавалося, ще мить – і він вибухне зсередини.

Повсюди його став переслідувати рожевий колір – на вітринах, в одязі людей. А коли одного разу поруч проїхав автомобіль рожевого кольору, він зрозумів, що це не просто нагадування йому з тамтого світу, а щось більше, про що він навіть і не здогадується.

4

Старший лейтенант не відразу й второпав, що ця жінка робить у його кабінеті.

Він одночасно займався декількома справами: крадіжкою в квартирі, розбійним нападом і хуліганством. Ні, звичайно, тримав на контролі й цю справу, але підполковник, розуміючи її безперспективність, вряди-годи згадував про неї.

– Я була у ворожки, – сказала жінка. – Цей чоловік живе близько від того місця, де вбив мою дочку.

– Який чоловік? – за інерцією запитав старший лейтенант, хоча прекрасно розумів, про кого йде мова.

– Він високий, худий, у нього голубі очі, а на лівому плечі – велика родимка. – Жінка знала, про що говорить, і не звернула уваги на запитання. – В нього червоні “Жигулі”.

– Добре, ми перевіримо, – змучено сказав він, розуміючи, що заперечувати щось у даній ситуації немає сенсу.

Вона безнадійно подивилась йому в очі.

Коли за нею зачинилися двері, він покрутив пальцем біля скроні. Працювати не хотілося. Старший лейтенант подумав про коханку.

5

Він радше інтуїтивно відчув, ніж усвідомив, що лихо наближається з того боку, з якого він його найменше очікував.

Виглянувши з вікна свого кабінету, побачив незнайомого міліціанта, який крутився біля його машини.

Найрозумніше було залишатися на місці й вдавати, що нічого не трапилось, але він прожогом кинувся вниз і за хвилину опинився біля міліціанта. Було видно, що той знітився, але форма й кашкет просто вимагали зухвалості.

– Ви чого? – запитав той у нього.

– Це моя машина, – тихо відповів він. – Що вам треба?

– Та ось, дивлюсь, у нас подібна значиться в угоні, але це не вона... Деякі параметри не співпадають, – додав він після нетривкої паузи.

Він мовчав. Голубі очі були вже сталєво-ненависними, й міліціантові стало моторошно від цього погляду.

– А ви тут працюєте?

– Так.

– Ну, вибачайте, що потурбував.

Коли міліціант ішов геть, то відчував, як погляд цього лихого чоловіка свердлить йому спину. Здавалося, що наскрізь.

6

– Ти розумієш, що він не просто директор школи, а ще й депутат міської ради? – Підполковник ніби не сварився, але був явно незадоволений його настирливістю.

– Я відчуваю, що це він, – винувато сказав старший лейтенант.

– Чуйку до справи не пришиєш. – У підполковника сьогодні був занадто гарний настрій, аби хтось йому міг його зіпсувати.

Помовчали.

– Ти виконав усі приписи прокуратури?

– Так.

– Ну, то твоя совість чиста, – заспокоїв підполковник себе і його.

Старший лейтенант дивився у вікно.

– І не розповідай ти нікому про ворожку, – наостанок порадив він не як начальник, а друг. – Засміють.

“Та що мені, більше всіх треба?” – думав старший лейтенант, але мертва дівчинка не давала йому спокою.

Коханка похвалилася новими трусиками. Вони були рожеві.

Він аж за голову схопився, а вона нічого не зрозуміла. І він не пояснив.

Того вечора у них нічого не вийшло.

Не минуло й тижня, як він остаточно заспокоївся і знав, що його ніхто не звинуватить у вбивстві дівчинки. Нічні жахіття минули, і він поволі ставав таким, яким був до того нещастя.

“Це могло трапитися з кожним”, – виправдовував він себе. Жодної вини за собою не відчував. Правил дорожнього руху не порушував, швидкості не перевищував. Дівча вигулькнуло несподівано, перебігаючи дорогу. Що воно так рано там робило?

Ще зранку він побачив біля школи незнайому жінку, яка з ним не привіталась, але пильно вдивлялась йому в очі, ніби хотіла пересвідчитися, чи це той чоловік, якого вона шукала. Він не надав цьому особливого значення, але тривога оселилась у його душі.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tn.knigapoisk.com/ru/vlasyuk_anatol-y/d-vchina-v-rozhevih-trusikah

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купити](#)